

متن پرسش

با سلام و احترام استاد عزیز: آیا ولایت پذیری همین نیست که در واقع ما پذیرش امام زمان و زنده را بعنوان الگو یا همان امری که برای آن به زمین آمده ایم در نظر داشته باشیم و از طرفی توجه به اینکه در حال حاضر فقدان آن هستیم ولی با نگاه به آن الگوی زنده و از طرفی تصدیق اکنون فعلی خودمان از اینکه ضعیف هستیم و فعلا آن خصوصیات امام را نداریم بسوی آن شدن حرکت خواهیم کرد؟ یعنی همین که با دیدن ارزش‌های انسانی و صفات الهی در انسان کامل ما فقدان آنها را در خود احساس می‌کنیم و به انسان کامل قبطه می‌خوریم و همین امر باعث حرکت به آن سو می‌شود و شدن اتفاق می‌افتد. پس آیا می‌شود گفت حس بودن اینگونه انسانی با این صفات الهی همان ولایت پذیر است؟ و این همان پذیرش درونی با شوق به چنین انسانی شدن همان پذیرش کامل ولی است؟ اینکه انسان با دیدن چنین الگویی ناگهان و خودبخود متذکر خودش می‌شود که چقدر فقیر است و ضعیف. و آیا همین جا نیست که انسان تصمیم می‌گیرد فقط با یک تصدیق یا انکار، سرنوشتش را رقم بزند؟ ولی پذیری یا انکار ولی (تصدیق ضعف خود یا انکار ضعف خود) آیا این همان نقطه عطف است؟ با تشکر

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: نکته خوبی است از آن جهت که انسان متوجه می‌شود در میدان انسانیت‌اش نهایی در میان است و می‌توان در هم‌اکنون خود در نسبت با انسان کامل، خود را در دایره انسانیت حاضر کرد و البته در این رابطه متوجه نمادهایی تحت عنوان نایب الإمام از آن حضرت در هر زمانی بود. موفق باشید